

Sprediķa teksts ir rakstīts Pāvila vēstulē kolosiešiem 3. nod.: 12. - 14. pantam

Tad nu kā Dieva izredzētie, svētie un mīļotie, tērpieties sirsnīgā līdzjūtībā, laipnībā, pazemībā, lēnībā, pacietībā.

Ka jūs cits citu panesat un cits citam piedodat, ja vienam ir ko sūdzēties par otru, tāpat kā mūsu Kungs jums ir piedēvis, piedodiet arī jūs.

Un pāri visam tam, lai ir mīlestība, kas ir pilnības saite.

Mīļā draudze!

Šodien ir mūsu kārtējā dievkalpojuma svētdiena, bet šodien svinam arī *Ģimenes dienu*. *Ģimenes diena* ir samērā jauna svētku diena, to izveidoja tikai pēc 1. Pasaules kara. Pazīstamāks apzīmējums šai dienai gan ir *Mātes diena*.

Tās atzīmēšanai izraudzījās gada skaistāko laiku – vismaz man tā liekas. To svinam maija otrajā svētdienā.

Dabā ir ienācis pavasaris ar zaļošanu, ar ziedu bagātību, un daba mūs aicina priecāties līdz. Kaut mūsu ģimenes varētu būt atspulgs šim lielajam priekam!

Ne tikai daba vien skubina mūs priecāties – arī Baznīcas gadā ir svētdienas ar skaistiem nosaukumiem, kas aicina mūs uz prieku – laitaču neaizmirstam Lieldienas un prieku, ka Kristus ir augšāmcēlies! Pagājušā svētdienā mūs mudināja ar savu vārdu *Jubilate* – tas nozīmē ‘gavilējiet!’ Bet mūsu sirdis bija skumjas. Šī svētdiena mūs aicina *Cantate* – ‘dziediet!’ Un Bībeles pants vēl papildina: *Dziediet tam Kungam jaunu dziesmu!*

Kā tas bija toreiz, kad divas māsas Amerikas Savienotajās Valstīs ierosināja šo dienu – mātēm teikt pateicību – vai bija tikai prieks? Karš bija izpostījis daudzas dzīves, vīri palikuši kara laukā. Bija vēlme šīm mātēm pateikties, jo nebija viegli *dzīvei savilkt galus kopā*, nebija viegli ikdienas grūtības pārvarēt.

Es domāju par mūsu tautu, arī tā ir daudzus karus pārdzīvojusi. 2. Pasaules kara dēļ esam izmētāti pa daudzām pasaules malām. Esot Liepājā, man prātā nāk karavīru stāsti par daudzajām cīņām un kaujām ap Kurzemes cietoksni.

Karš norāda uz nesaticību, neiecietību un naidu. Mēs redzam, kā toreiz trūka. Un kā izskatās šodien? Vai viena tauta patiešām uzticas otrai? Mēs no kariem patlaban esam pasargāti, bet pasaulē ir daudz bēgļu, kas nezin, kur glābties no kara briesmām. Valdības nodrošina mieru ar ieročiem, bet vai tas ir atrisinājums?

Saticībai un iecietībai ir jāveidojas citā plāksnē, jāaug tur, kur risinās mūsu ikdienas dzīve. Vai ģimene nav tāds “godīgs sākums”, lai saticība veidotos?

Es nezinu, kurš apzīmējums Jums ir tuvāks – Mātes diena vai Ģimenes diena? Man vairāk pie sirds ir Ģimenes diena; ir sajūta, ka tad nav mātei vienai visi uzdevumi jāveic – viņa viena to nespēs: arī citiem ģimenes locekļiem jādarbojas līdz.

Ģimenē vienmēr sastopas ar otru cilvēku, bieži vien arī ar vairākiem. Nekad tu neesi viens. Nekad nevar būt tikai “es”, vienmēr vajadzētu būt “mēs”. Tur ir laba vingrināšanās sadzīvei.

Lasot Pāvila vārdus, liekas, ka te runā kāds gādīgs tēvs, kam rūp viņa bērni.

Tad nu kā Dieva izredzētie, svētie un mīļotie, tērpieties sirsnīgā līdzjūtībā, laipnībā, pazemībā, lēnībā, pacietībā. Ka jūs cits citu panesat un cits citam piedodat, ja vienam ir ko sūdzēties par otru.

Vai neesam savā dzīvē kaut ko līdzīgu dzirdējuši, ar līdzīgiem vārdiem?

“Bērni, kāpēc jūs strīdaties? Nu, Jānīt, vai tev vajadzēja brālītim sist? Vai tu neredzi, ka viņam sāp? Nu izlīgstiet mieru, mēģiniet saprasties!

Varbūt dažs to ir teicis ļoti sen atpakaļ?

Ja sakām tādus vārdus, tad izskan rūpes un gādība par otru. Gribas esošo mainīt, uzlabot. Daudzi mūsu starpā šodien ir vieni, bērni izauguši, ģimenes sadalījušās. Bet kā bija

mūsu bērņībā? Vai prātā ir palicis tikai skaistais? Palaikam pietrūka pareizas pieejas vecākiem, un arī bērņi nebija tikai paklausīgi un jauki.

Vai ir vispār tādas īsti jaukas ģimenes? Bez nesaskaņām? Kas par to ir saglabāts tik vecā grāmatā kā Bībelē? Mūsu rakstnieks Jānis Rainis ļoti dzīvi attēlo seno Bībeles stāstu par Jāzēpu un viņa brāļiem. Māte ir mirusi. Lugā viens no brāļiem pasaka, ko arī citi brāļi izjūt: *“ka tēva Jēkaba mīlestība nespēj visus bērņus vienādi apņemt. Jāzeps, tas jaunākais, saņem vairāk, pārējiem jāiztiek ar mīlestības pabirām.”* Un brāļi nolemj, ka no Jāzēpa jātiek vaļā. Viņi brāļi pārdod svešiem tirgotājiem.

Brāļi ir kļuvuši cietsirdīgi, domā tikai, kas viņiem der, paša “es” ir centrā. Un tomēr arī viņi ir auguši ģimenes kopībā. Mātes mīlestība ir spīdējusi kā saule pār viņiem, un viņi ir spīdējuši līdz – tā Rainis to izteic. Kāpēc nedod tālāk to, ko paši ir saņēmuši kā labu?

Ja dzīvē gribēsim draudzīgi dzīvot ar otru cilvēku, tad ir svētīgi, ja jau bērņībā esam mācījušies, ka sadzīvē nevar tikai sev prasīt labumu, Ir jārēķinās arī ar otru un viņa vajadzībām. – Bet otrs nekad nav tāds kā “es”.

Var rasties pārpratumi, var rasties nesaskaņas. Arī Pāvils to zina, un viņš mums piedāvā veidu, kā labāk sadzīvot.

Vispirms viņš mūs drošina, ka Dieva mīlestība mūs apņem, mēs esam ieņēmti šajā mīlestības lokā, neesam bez palīga: Esam Dieva mīļotie. Pāvils mūs mudina, lietot dažādus tikumus. Ar tiem gan netiksim dzīvē pie mantas. Šie tikumi ir vajadzīgi – kā tādi darba rīki, palīglīdzekļi, kad sastopamies ar otru cilvēku. Pāvils saka: ***lai varam cits citu panest.***

Otru panest – tas ir vajadzīgs ģimenes lokā un katrā kopībā, visur, kur tiekamies ar otru cilvēku – ar to, kas man dotajā brīdī ir tas tuvākais.

Un kā ir ar lēnību un pacietību? Kāds uzbrūk ar asiem vārdiem un liekas, ka ir jādod tāpat pretī, varbūt pat asāk. Ir grūti savaldīties. Varbūt, ka abiem nav laika uz klausīt otra domas? Katram taču ir sava seja, sava būtība.

Ar visu labo gribu, mūsu apņemšanos, lietot šos tikumus, mēs piedzīvosim, ka bieži vien kļūstam parādnieki: – atkal reiz pietrūka pacietības; pietrūka laipna vārda, tad, kad tas būtu bijis jāsaka. Mēs sagaidījām to no otra, cits to no mums.

Es zinu, ka daudzi bērņi uzaug arī bez ģimenes kopības, bez vecāku gādības. Nevienam viņiem nestāsta par labo Dievu. Kādēļ godāt savus vecākus, ja tādus nemaz nepazīst?

Dažs labs teiks, ka nav vērts pūlēties, ja tā kā tā sanāk vienmēr atkal greizi. Viņš aizies varbūt prom no kopības, no otra cilvēka.

Ja netiekam paši galā, tad neaizmirsīsim, ka mums ir Aizstāvis. Mums ir kopība ar Dievu caur Jēzu Kristu. Viņam uzticoties, mēs saņemam piedošanu, un tā mums ir visiem vajadzīga – kā lieliem, tā maziem – kā pašam, tā otram. Pāvils mums atgādina, ka Kristus ir tas, kas mūs vieno un kas mūs tur. Viņš ir mūsu Aizstāvis.

Ja piedzīvojam, ka mēs visi tiekam turēti, esam Dieva rokā, tad mūsu starpā būs arī vieta mīlestībai. Pāvils saka: ***Un pāri visam tam, lai ir mīlestība, kas ir pilnības saite.***

Mīlestība, kas ies no viena uz otru tālāk, būs tad kā tāds stingrs pavediens, kas mūs – dažādās pērlītes – lielas un mazas – saturēs kopā.

Kad varēsim atkal kopīgi dziedāt, kāda būs mūsu dziesma, kā tā skanēs? Tagad lai skan mūsos klusa pateicības dziesma:

Katra diena, ko Tu devis, Katra stunda, ko Tu sniedz,

Žēlastība man no Tevis, Dāvana, ko neaizliedz.

Dod, ka izlietot to prastu, Tu mūs vājus neatrastu.

Vadi, Tēvs, pats vadīdams, Sargādams un svētīdams. *Alberts Galiņš*

Āmen

Mācītāja emerita Gita Putce